

Stalo sa raz, že liška videla uprostred močiara svojho suseda bociana. Dôležito vykračoval z vody von, vysoko dvíhajúc svoje dlhé nohy. Vtedy jej napadlo, že si z neho spraví žart.

– Sused! – zvolala. – Ako dlho som ťa nevidela! Nezastavil by si sa zajtra u mňa na obed? Pripravím niečo dobré, najeme sa, porozprávame a strávime spolu príjemné popoludnie.

– Ďakujem, istotne prídem, – odpovedal bocian, zaskočený toľkou láskavosťou.

Na druhý deň ho liška privítala, naservírovala dva taniere, z ktorých sa dvíhala para, a ponúkala bociana:

– Nech sa páči, sused. Je to iba polievka, ale je veľmi dobrá! S chuťou vylízala svoj tanier a kútikom oka pritom pozerala na nešťastného bociana. Veľmi si chcel na polievke pochutnať, ale ako sa dá jesť takým dlhým zobákom z plytkého taniera! Trikrát doň ťukol, pochopil však, že

liška si chcela z neho spraviť žart. Nedal však najavo svoj zármutok, iba povedal:

– Dnes nie som veľmi hladný.

– Takže tak? – zasmiala sa prefikaná liška, veľmi spokojná so sebou. – Ak teda nebudeš namietat, vylížem aj tvoj tanier.

Bocian ešte posedel, porozprávali sa a pri odchode navrhol:

– Myslím, že bude milé, ak aj ja teba pozvem na obed. Nech sa páči zajtra u mňa doma.

Liška ochotne prijala. Keď na druhý deň prišla do domu svojho suseda, z kuchyne sa šírila vôňa niečoho veľmi dobrého! Bocian ju pozval k stolu a priniesol dva hlboké hrnčeky s úzkym hrdlom.

Jeden postavil pred hosta, do druhého strčil svoj dlhý zobák a s chuťou jedol.

Liška sa márne snažila vopchať nos do svojho hrnčeka, dobré jedlo sa jej podarilo